

En tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en unionsborger, kan have en opholdsret i den medlemsstat, hvori den nævnte unionsborger har haft ophold inden at have erhvervet statsborgerskab i denne medlemsstat ud over sit oprindelige statsborgerskab

Betingelserne for at indrømme denne opholdsret bør ikke være strengere end de betingelser, der er fastsat i direktivet om unionsborgeres ret til fri bevægelighed

T. Lounes, som er algerisk statsborger, indrejste i Det Forenede Kongerige i 2010 på et seks måneders besøgsvisum. Herefter forblev han ulovligt på britisk territorium. P. Ormazabal, der er spansk statsborger, rejste til Det Forenede Kongerige som studerende i 1996. Hun har arbejdet fuld tid i Det Forenede Kongerige siden 2004 og opholder sig i denne medlemsstat. I 2009 erhvervede hun britisk statsborgerskab ved naturalisation ud over sit spanske statsborgerskab.

I 2014 indgik T. Lounes og P. Ormazabal ægteskab. Efter dette ægteskab ansøgte T. Lounes om et opholdskort i Det Forenede Kongerige i sin egenskab af familiemedlem til en statsborger i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

Ved skrivelse af 22. maj 2014 meddelte den britiske indenrigsminister T. Lounes afslag på denne ansøgning. Det fremgik af denne skrivelse, at P. Ormazabal i henhold til den britiske lov om gennemførelse af direktivet om unionsborgeres frie bevægelighed¹ ikke længere kunne anses for at være en »EØS-statsborger«, efter at hun havde erhvervet britisk statsborgerskab. T. Lounes havde derfor ikke krav på at få udstedt et opholdskort i sin egenskab af familiemedlem til en EØS-statsborger.

T. Lounes har anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse af 22. maj 2014 ved High Court of Justice (England and Wales) (ret i første instans (England og Wales), Det Forenede Kongerige). Da denne ret er i tvivl om, hvorvidt denne afgørelse og britisk ret er forenelig med EU-retten, har den forelagt Domstolen dette spørgsmål.

I sin dom af dags dato bemærker Domstolen først, at direktivet ikke giver en unionsborgeres familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, nogen selvstændig ret, men alene rettigheder, der er afledt af de rettigheder, som den pågældende unionsborger er tillagt som følge af udøvelsen af sin ret til fri bevægelighed.

Endvidere bemærker Domstolen, at direktivet giver de heri fastsatte rettigheder til de unionsborgere, der rejser til eller tager ophold i »en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er statsborger«, samt deres familiemedlemmer, der ledsager disse eller slutter sig til dem². Domstolen fremhæver endvidere, at dette direktiv, der fastsætter betingelserne for unionsborgeres udøvelse af retten til indrejse og ophold i medlemsstaterne, ikke tilsigter at regulere betingelserne for unionsborgeres ophold i den medlemsstat, hvor de er statsborgere, eftersom disse har en ubetinget opholdsret dér i medfør af et folkeretligt princip. Følgelig fastslår

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT 2004, L 158, s. 77, og berigtiget i EUT 2004, L 229, s. 35, og EUT 2007, L 204, s. 28).

² Jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2004/38.

Domstolen, at direktivet alene fastsætter betingelserne for udøvelse af retten til indrejse og ophold i medlemsstaterne for unionsborgere fra andre medlemsstater, og at direktivet således ikke giver grundlag for en afledt opholdsret for tredjelandstatsborgere, som er familiemedlemmer til en unionsborger, i den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger.

Selv om det i det foreliggende tilfælde står fast, at P. Ormazabal gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed ved at forlade Spanien for at rejse til Det Forenede Kongerige i 1996, og at hun var en »berettiget person« i henhold til dette direktiv indtil hun fik britisk statsborgerskab, bemærker Domstolen, at P. Ormazabal siden dette tidspunkt har opholdt sig i én af de medlemsstater, hvori hun er statsborger, og at hun i denne medlemsstat følgelig har en ubetinget opholdsret i overensstemmelse med folkeretten.

Domstolen fastslår derfor, at **direktivet – efter at P. Ormazabal har erhvervet britisk statsborgerskab – ikke finder anvendelse på hendes ophold i Det Forenede Kongerige og således ikke længere finder anvendelse på hendes situation.** Denne konklusion kan ikke ændres ved den omstændighed, at P. Ormazabal gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed til at indrejse og tage ophold i Det Forenede Kongerige, og at hun har bevaret sit spanske statsborgerskab ud over det britiske statsborgerskab, eftersom P. Ormazabal, efter at hun erhvervede dette statsborgerskab, ikke længere opholder sig i »en anden medlemsstat end den, hvor [hun] er statsborger« som omhandlet i dette direktiv, og at hun således ikke længere er omfattet af begrebet »berettiget person« i forhold til direktivet. **Følgelig har hendes ægtefælle, T. Lounes, heller ikke en afledt opholdsret i Det Forenede Kongerige på grundlag af dette direktiv.**

Domstolen finder imidlertid, at det må afgøres, om T. Lounes kan have **en afledt opholdsret i denne medlemsstat på grundlag af artikel 21, stk. 1, TEUF**, som giver unionsborgere ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Domstolen bemærker i denne henseende, at **en tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, i visse tilfælde kan indrømmes en afledt opholdsret på grundlag af denne bestemmelse, når indrømmelsen af en sådan ret er nødvendig for at sikre, at den pågældende unionsborger reelt kan udøve sin ret til fri bevægelighed, og for at sikre den effektive virkning af de rettigheder, som unionsborgeren er tillagt i medfør af den nævnte bestemmelse.**

Domstolen fastslår, at den effektive virkning af de rettigheder, som unionsborgerne er tillagt i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF, navnlig retten til at have et normalt familieliv i værtsmedlemsstaten ved i denne medlemsstat at være ledsaget af sine familiemedlemmer, kræver, at en borger – i en situation som den, P. Ormazabal befinder sig i – i værtsmedlemsstaten fortsat har adgang til denne rettighed, efter at den pågældende unionsborger har erhvervet statsborgerskab i denne medlemsstat ud over sit oprindelige statsborgerskab, og navnlig at vedkommende kan **udvikle et familieliv med sin ægtefælle, som er tredjelandstatsborger**, ved at sidstnævnte indrømmes en afledt opholdsret.

I denne henseende fastslår Domstolen, at enhver anden fortolkning for det første ville medføre, at P. Ormazabal blev behandlet som en britisk statsborger, der aldrig har forladt Det Forenede Kongerige, hvorved der ikke ville blive taget højde for den omstændighed, at P. Ormazabal har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at bosætte sig i denne medlemsstat, og at hun har beholdt sit spanske statsborgerskab. For det andet ville det være i strid med den logik om progressiv integration, der ligger til grund for artikel 21, stk. 1, TEUF, såfremt det blev antaget, at en unionsborger, der befinder sig i P. Ormazabals situation, skulle give afkald på retten til at have et normalt familieliv i værtsmedlemsstaten, med den begrundelse, at den pågældende unionsborger i kraft af sin naturalisation i denne medlemsstat har søgt at opnå en yderligere integration i denne stat.

Følgelig fastslår Domstolen, at **en tredjelandstatsborger, der befinder sig i T. Lounes' situation, kan have en afledt opholdsret i Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 21, stk. 1, TEUF på betingelser, som ikke bør være strengere end de betingelser, der er fastsat i direktivet for at indrømme en sådan afledt opholdsret til en tredjelandstatsborger, der er**

familiemedlem til en unionsborger, som har udøvet sin ret til fri bevægelighed ved at tage fast ophold i en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres i sin helhed på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106